

09-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - ভাৰতক স্বৰ্গ বনাবলৈ বিনাশৰ সময়ত প্ৰীত বুদ্ধিৰ হৈ পৱিত্ৰ হৈ থকাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা, এয়াই হৈছে পিতাৰ প্ৰতি সহায়"

***প্ৰশ্ন:-** যোগবলৰ আত্মিক ড্ৰিল (কচৰৎ) শিকাৰ মুখ্য আধাৰ কি?

***উত্তৰ:-** এই ড্ৰিলৰ বাবে সকলোৰে পৰা বুদ্ধিৰ যোগ আতৰাব লাগে আৰু সকলোৰে সংগ এৰি এজনৰ সংগ ল'ব লাগে। এজনৰ লগত সঁচা প্ৰীতি থাকিলেহে এই আত্মিক ড্ৰিল কৰিব পাৰিবা। এয়াই যোগবল যাৰ দ্বাৰা ২১ জন্মৰ কাৰণে বিশ্বৰ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত হয়।

***গীত:-** ভোলানাথতকৈ অনন্য কোনো নাই...

ওম শান্তি। সন্তানসকলে এই গীতটি শুনিলা। কাৰ মহিমা কৰিলা? ভোলানাথ শিৱবাবাৰ। পৰমপিতা পৰমাত্মাক ভোলানাথ বুলিও কোৱা হয়। জ্ঞানৰ সাগৰ বুলিও কোৱা হয়, পতিত-পাৱন বুলিও কোৱা হয়। তেওঁক কোৱা হয় পৰমপিতা পৰমাত্মা। লৌকিক পিতাক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। পৰমপিতা বুলি সদায় এজন পৰমাত্মাকে কোৱা হয়। আত্মাই নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমা কৰে। কোৱা হয় – ভক্তসকলক ৰক্ষা কৰোতা অৰ্থাৎ ভক্তসকলক পুনৰ ভক্তিৰ ফল দিওঁতা। ভক্তসকলক ভগৱানে কি ফল দিব? ভগৱানে আহি গতি আৰু সংগতিৰ ফল দিয়ে। গতি অথবা মুক্তি পোৱা যায় নিৰ্বাণধামত। তাক নিৰাকাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। আত্মাও নিৰাকাৰ। নিৰাকাৰ আত্মাই এই সাকাৰ শৰীৰ পাইছে। কিহৰ বাবে? কৰ্মক্ষেত্ৰত ভূমিকা ল'বলৈ। কৰ্মক্ষেত্ৰত ভূমিকা লৈ লৈ যি ভাৰত হীৰা তুল্য আছিল, স্বৰ্গ আছিল, উচ্চতকৈ উচ্চ পৱিত্ৰ খণ্ড আছিল এতিয়া কড়ি নিচিনা অপৱিত্ৰ খণ্ড হৈ গৈছে।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজাইছে। আদিতো দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। মধ্যত ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। দেৱী-দেৱতা বাম মাৰ্গলৈ গুচি যায়। ভাৰত পাৱন আছিল, এতিয়া পতিত হৈছে। এয়াও বুজোৱা উচিত। এই পতিত দুনিয়াক পাৱন বনাওঁতা এজনে পৰমপিতা পৰমাত্মা যাক ভক্তসকলে স্মৰণ কৰে। ভক্ত পতিত। এতিয়া পিতাই আহি পাৱন বনাই, তাৰ পিছত কোনো ভক্ত নাথাকে। কোনোৱেও পিতাক নামাতেও। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া ভগৱানক কোনোৱে স্মৰণ নকৰে। ভাৰত সুখধাম আছিল। এনে নহয় ইছলামী খণ্ড বা বৌদ্ধ খণ্ড স্বৰ্গ আছিল। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, য'ত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। যেতিয়া দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া ক্ষত্ৰিয়ৰ ৰাজ্য নাছিল। এয়া কোনে বহি বুজাই? জ্ঞানৰ সাগৰ ঈশ্বৰ পিতাই। তেওঁ সত্য, চৈতন্য। এই শৰীৰ হৈছে জড়, ইয়াক আত্মাই চলাই আছে। সত্যযুগত এক দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল তেতিয়া জনসংখ্যা বহুত কম আছিল, পিছত বৃক্ষ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান কোনো শাস্ত্ৰত নাই। সেই সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। কোৱাও হয় – পতিত-পাৱন আহা। বাপু গান্ধীজীয়েও বিচাৰিছিল ৰাম ৰাজ্য হওক। হাতত গীতা আছিল কিয়নো গীতাৰ দ্বাৰা পৰমপিতা পৰমাত্মাই ভাৰতক স্বৰ্গ বনায়। বিশ্বত সৰ্বশক্তিমানৰ ৰাজ্য আছিল। বিশ্বৰ মালিক আছিল তেনেহ'লে নিশ্চয় বিশ্বৰ ৰচয়িতাই বিশ্বৰ মালিক বনায়। শিৱবাবাই কয় – মই আহিছিলো, সেয়েহে তোমালোকে শিৱজয়ন্তী পালন কৰা নহয়নে? ৫ হাজাৰ বছৰ আগৰ কথা। গীতাত ভগৱানে কৈছে বুলি লিখা আছে নহয়নে। ভাৰতবাসী তমোপ্ৰধান হোৱা বাবে ভগৱানকে নাজানে। ভগৱান হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ। তেওঁ ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰকো ৰচনা কৰোতা। নিৰাকাৰ শিৱ ভগৱানৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰকো সুক্ষ্ম শৰীৰ থকা বাবে দেৱতা বুলি কোৱা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিজে কয় –

মই ৰচয়িতা হওঁ। এই সকলো মোৰ সন্তান। আত্মা ৰূপত সকলোৰে ভাই-ভাই। এনে নহয় তোমালোক সকলোৰে পিতা হোৱা। যেনেকৈ সন্ধ্যাসীসকলে কয় – আত্মাই পৰমাত্মা। নহয়। পৰমাত্মাই পৰম আত্মা। নাটকত পৰমাত্মাৰ ভূমিকা বেলেগ। তেওঁ ৰচয়িতা, নিৰ্দেশক, কৰণকৰাৱণহাৰ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পুনৰ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰায়। ব্ৰহ্মাকুমাৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলক তুলি লয়। মুখ বংশাৱলীসকলক তুলি লোৱা (adoption) হয়। ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰীসকলক পৰমপিতা পৰমাত্মাই আহি পঢ়াই। এতিয়া ৰাজযোগ শিকি আছে। এনে নহয় আত্মাই পৰমাত্মা। ইমান কৌটি আত্মা সকলোৰে অবিনাশী। এয়া বৃহৎ নাটক। নাটকৰ ৰহস্য কোনোৱে নাজানে, পিতাই বহি বুজাইছে – কল্প-কল্প সংগমযুগত আহো। মই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। এওঁ (ব্ৰহ্মা) নিজৰ জন্মক নাজানিছিল। মই শুনাওঁ – মই এওঁৰ শৰীৰত আহো। এওঁৰ নাম প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ৰাখো। মই পতিত দুনিয়াত আহিবলগা হয়। এওঁৰ এয়া অন্তিম জন্ম, ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰিলে। এই ব্ৰহ্মা সৰস্বতীয়ে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব। সৰস্বতী কোন সেয়া মানুহে নাজানে। সৰস্বতীক ভগৱতী বুলি কোৱা নহয়। এওঁ ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী জীয়াৰীৰ নাম জগত অম্বা সৰস্বতী। সংগমযুগত জগত অম্বাক কামধেনু বুলি কোৱা হয়। এওঁক (ব্ৰহ্মাক) আদি দেৱ মহাবীৰ বুলিও কোৱা হয়। দিলৱালা বুলিও কোৱা হয়। প্ৰকৃততে দিলৱালা হৈছে শিৱবাবা। তেৱেঁই সন্তানসকলৰ অন্তৰ জয় কৰি, স্বৰাজ্য দিবলৈ আহিছে।

সন্তানসকলে কয় – বাবা, আমাক পুনৰ সদায় সুখী বনোৱা। সেয়ে, শিৱবাবা ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহি তোমালোকৰ অন্তৰ জয় কৰিছে। তোমালোকক পঢ়াই আছে সেইবাবে দিলৱালা মন্দিৰত সুন্দৰ স্মৃতি চিহ্ন বনোৱা হৈছে। তোমালোকে ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতক স্বৰ্গ বনাইছিল, এই মন্দিৰ ইয়াৰে স্মৃতি চিহ্ন। তোমালোকে পুনৰ সেৱা কৰি আছা, পিছত এই জড় মন্দিৰ ধ্বংস হৈ যাব। পিতাই কৈছে – কল্প কল্প মই তোমালোকক পাৱন বনাবলৈ পুৰণি পতিত শৰীৰত আহো। ইয়াত কোনো পাৱন নহয়। এতিয়া অনেক ধৰ্ম। বাকী আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম নাই। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ লোকসকলে নিজকে হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে। দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। দেৱী-দেৱতা একেবাৰে পৰিত্ৰ আছিল। তেওঁলোকে যেতিয়া বাম মৰ্গলৈ যায় তেতিয়া দেৱী-দেৱতা বুলি কোৱা বন্ধ হৈ যায়। দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হ'বই লাগিব। তেতিয়া মই আহি প্ৰথমে প্ৰথমে পৰিত্ৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰো। ইছলাম, বৌদ্ধ পিছত আহে। হিন্দু ধৰ্ম কেতিয়া প্ৰতিষ্ঠা হয়? আদি সনাতনতো এই দেৱী-দেৱতাসকল আছিল। সেয়ে ভোলানাথ শিৱবাবাই বুজাই আছে যিসকল ভোলা ভোলা কন্যা তেওঁলোকৰ আঁচল ভৰাই স্বৰ্গৰ মালিক বনাই আছে। বহুত ভোলা বেপাৰী। যেনেকৈ কোনোবা মৰিলে তেতিয়া পুৰণি বস্ত্ৰবোৰ ব্ৰাহ্মণ বা পুৰোহিতক দি দিয়ে। পিতাই কয় – মই তোমালোকৰ পুৰণি আৰজনাৰোৰ লৈ তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। তোমালোক শিৱালয়ৰ বাসিন্দা আছিল। শিৱই সত্যযুগ স্থাপন কৰিছিল, এতিয়া বৈশ্যলয় হৈ গৈছে। মই পুনৰ ইয়াক শিৱালয় বনাওঁ। বৰ্ণৰ ৰহস্যও সন্তানসকলক মই বুজাওঁ। পুণৰ্জন্ম লৈ আহিছা। বৰ্ণ সলনি হৈ গৈ থাকে। মানুহে কৈ দিয়ে – ৮৪ লাখ জন্ম। পিতাই অভিযোগ দিয়ে – তোমালোকে নিজৰ ৮৪ জন্মৰ সলনি ৮৪ লাখ জন্ম লগাই দিছা আৰু মোক সৰ্বব্যাপক বুলি কৈ দিছা, তুমিয়ে তুমি। মইতো সৰ্বব্যাপক নহয়। এই সময়তো ৫ বিকাৰ সৰ্বব্যাপক। সত্যযুগত এয়া নাথাকে। তাত দেৱী-দেৱতা আছিল। এতিয়া অসুৰ হৈ গৈছে। পুনৰ অসুৰৰ পৰা দেৱতা বনোৱা হয়। সেয়ে পিতাই বুজাইছে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান তাৰ পিছত তেওঁৰ ৰচনা ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ। এয়া হৈছে স্থূলবতন য'ত প্ৰথমে দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল, পিছত ক্ষত্ৰিয়সকলৰ ৰাজ্য, পিছত বৈশ্য, শূদ্ৰসকলৰ ৰাজ্য। এতিয়াতো কাৰো ৰাজ্য নাই। ইয়াত প্ৰজাৰ প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজ্য। সত্যযুগত নীতিনিষ্ঠ ধৰ্ম আছিল। কেতিয়াও ইজনে সিজনক দুখ দিয়া নাছিল। ভাৰতৰ বহুত মহিমা আছে, কিন্তু শাস্ত্ৰত ওলট-পালট লিখি মহিমা উৰাই দিছে। প্ৰাচীন ভাৰতৰ যোগ আৰু জ্ঞান বহুত জনপ্ৰিয়। কোনে শিকালে? শ্ৰীমত ভগৱানে দিয়ে। কৃষ্ণই নহয়। সেয়ে পিতাই বহি বুজাইছে মোৰো ইয়ালৈ অহাৰ পাট আছে। মই জন্ম-মৃত্যুত নাহো। মই জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। এই মহিমা আৰু কাৰোৰে নাই। দেৱতাসকলৰ মহিমা বেলেগ। প্ৰতিজন অভিনেতাৰ নিজৰ নিজৰ ভূমিকা আছে। সেই ভূমিকা অনুসৰি মহিমা হয়। তোমালোকে জানা উচ্চতকৈ উচ্চ নিৰাকাৰ ঈশ্বৰ পিতা। লৌকিক পিতাক

ঈশ্বৰ পিতা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁ হৈছে হৃদৰ পিতা, এওঁ হৈছে বেহৃদৰ পিতা। সকলোৱে মাতে – পৰমপিতা পৰমাত্মা।
বুজি পায় পিতা আহিলে আমাক সুখধামলৈ লৈ যাব।

পিতাই কয় – মই এই মাতৃসকলৰ দ্বাৰা অজামিলৰ নিচিনা পাপীসকলক, সাধু আদি সকলোকে উদ্ধাৰ কৰো। এওঁলোক
হৈছে শিৱ শক্তি ভাৰত মাতা। যোগবলৰ দ্বাৰা সকলো কাম কৰি আছে। সেই (দুনিয়াৰ) কন্যা-মাতৃসকলে হিংসক ড়িল
শিকে। ইয়াত এয়া হৈছে যোগবলৰ ড়িল। তোমালোক আছা শ্ৰীমতত, অন্য সংগ পুৰণি দুনিয়াৰ প্ৰতি প্ৰীতি ত্যাগ কৰি
এজন পিতাৰ লগত গঢ়ি তোলা। কৌৰৱৰ হৈছে বিনাশৰ সময়ত বিপৰীত বুদ্ধি আৰু তোমালোক পাণ্ডৱৰ হৈছে বিনাশ
কালত প্ৰীত বুদ্ধি। তোমালোকে ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱা। পিতাৰ লগত প্ৰতিজ্ঞা কৰা – বাবা, আমি পৱিত্ৰ হৈ থাকি ভাৰতক
পৱিত্ৰ বনোৱাত সহায় কৰিম কিয়নো এতিয়া মৃত্যুলোক মুৰ্দাবাদ হৈ অমৰলোক জিন্দাবাদ হ'ব। পিতাই অমৰকথা শুনাই
আছে। তোমালোক হৈছে পাৰ্বতী, প্ৰেমিকা। পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছা। প্ৰেমিকা ৰূপত কয় – ফুলৰ নিচিনা হৈ যোৱা।
তোমালোক মহাৰাজা-মহাৰাণী হোৱা। এই সকলো ৰহস্য পিতাই বহি বুজায়। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, ৰচয়িতা আৰু
নিৰ্দেশক। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ হৈছে ৰচনা, সেইকাৰণে ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকে আকৌ ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা বুলি
কয়।। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ, যিজনে তিনিওকে ৰচনা কৰে, তেওঁকে পাহৰি যায়। শিৱবাবাক পাহৰি নাস্তিক হৈ গৈছে। হে ঈশ্বৰ
পিতা বুলি কয় কিন্তু তেওঁৰ কৰ্তব্যকে নাজানে। মায়াই সকলোকে নাস্তিক বনায়, মই পুনৰ আস্তিক বনাওঁ। পিতাক পাহৰি
যোৱা বাবে পৰম্পৰে হাই-কাজিয়া কৰি থাকে।

পিতাই বুজাইছে – এই ভাৰত বিশ্বৰ মালিক আছিল, কোনো বিভাজন নাছিল। আকাশ, পৃথিৱী, বায়ু আদি সকলোৰে মালিক
আছিল। এতিয়াতো কিমান বিভাজন হৈ গৈছে। এওঁ অমুক সীমা যাতে অতিক্ৰম নকৰে, কিমান কাজিয়া হয়। ভাৰত
বেহৃদৰ মালিক হীৰাৰ নিচিনা আছিল। এতিয়া হৃদৰ (সীমিত) মালিক কড়ি তুল্য হৈ গৈছে। এয়া নাটক, প্ৰত্যেক আত্মাই
নিজৰ নিজৰ পাৰ্ট পাইছে। কাৰোবাৰ ৮৪ জন্মৰ পাৰ্ট, কাৰোবাৰ দুই-তিনি জন্মৰ পাৰ্ট। এয়া অবিনাশী নাটক যি পুনৰাবৃত্তি
হৈ থাকে। ভাৰতৰ নিচিনা পৱিত্ৰ খণ্ড কোনো হ'ব নোৱাৰে। ঘৰ পুৰণি হ'লে মেৰামতি কৰা হয়। ভাৰত বাম মার্গলৈ গ'লে
তেতিয়া তাক কিছু থমাই ৰাখিবলৈ সন্ন্যাস মার্গ আছে। এতিয়া সেয়াও তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে সকলো পুৰণি হৈ গৈছে পুনৰ
নতুন হ'ব। পুৰণি ঘৰত মজা নাথাকে। পিতাই কয় – মই সতোপ্ৰধান বনাবলৈ আহিবলগা হয়। মই আহিয়েই ভাৰতক
জীৱনমুক্ত বনাওঁ। বাকী আত্মাবোৰক মুক্তি দিওঁ। পিতাই বুজাই – সন্তানসকল, এয়া তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। এতিয়া
তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। কিমান শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি। তোমালোক ২১ জন্ম পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক হোৱা। তোমালোক উচ্চ
আত্মা আছিল, স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। মায়াই পাপ আত্মা বনালে। পুনৰ বাবা আহি পুণ্য আত্মা বনায়। হিচাপ-নিকাচ সমাপ্ত
কৰি উভতাই লৈ যাব। ভোলানাথ বাবা মুক্তিদাতাও হয়। তেওঁ কয় – মই তোমালোকক জীৱনমুক্তিধামলৈ লৈ যাওঁ।
পৰমপিতা পৰমাত্মা হয়েই সকলোতকৈ মিঠা, সেইবাবে সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে।

ভোলানাথ পিতাই তোমালোক মাতৃসকলৰ দ্বাৰা ভাৰতক স্বৰ্গ বনায় যাৰ স্মৃতিচিহ্ন হৈছে দিলৱাৰা মন্দিৰ। তোমালোকে
প্ৰত্যেকৰে বৃত্তিক জানিছা। নাটকত প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা থাকে। কিমান পুণৰ্জন্ম লয়। পাণ্ডৱ গুপ্ত আছিল, যাদৱ কৌৰৱ
প্ৰত্যক্ষ আছিল। তোমালোক গুপ্ত, অহিংসক শক্তি সেনাই ২১ জন্ম বিশ্বৰ মালিক হোৱা। তেনেহ'লে নিশ্চয় মেহনতো কৰিব
লাগিব। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতি পাহৰিলে মায়াৰ বোমা লাগি যাব সেইবাবে নিজৰ পিতাক স্মৰণ
কৰিব লাগে, নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰিব লাগে। মৃত্যু সন্মুখত, পাপৰ বোজা বহুত গধুৰ। যেতিয়ালৈ জীয়াই থাকা, পুৰুষাৰ্থ
কৰি থাকিব লাগে আৰু একোৱেই যেন স্মৃতিত নাথাকে। পুনৰ এই মৃত্যুলোকলৈ আহিব নালাগে। দুনিয়াৰ পৰিৱৰ্তন হৈ
আছে। যাদৱ আৰু কৌৰৱসকলে নিজৰ কুলৰ বিনাশ কৰে। বাকী পাণ্ডৱসকলে নিজৰ ৰাজ্য পায়। কিন্তু এতিয়া আমি
পাণ্ডৱসকল পিতাৰ হৈছো, তেজৰ নদী ইয়াতে ব'ব। নহ'লে পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ কেনেকৈ হ'ব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) যোগবলৰ ড়িল কৰি অহিংসক হৈ সকলোকে উদ্ধাৰ কৰিবৰ বাবে নিমিত্ত হ'ব লাগে।
- (2) ভোলানাথ পিতাৰ লগত সঁচা চুক্তি কৰিব লাগে। পুৰণি আৰজনা দি স্বৰ্গৰ ৰাজ্যভাগ্য ল'ব লাগে। পুৰণি দুনীয়াৰ পৰা প্ৰীতি এৰি এজন পিতাৰ লগত প্ৰীত লগাব লাগে।

***বৰদান:-** অবিনাশী অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকি সকলোকে সুখ দিওঁতা আৰু লওঁতা মাষ্টৰ সুখদাতা হোৱা।

অতীন্দ্ৰিয় সুখ অৰ্থাৎ আত্মিক সুখ অবিনাশী। ইন্দ্ৰিয়বোৰে নিজেই বিনাশী তেনেহ'লে তাৰ পৰা প্ৰাপ্ত সুখো বিনাশীয়ে হ'ব সেইবাবে সদায় অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকা তেতিয়া দুখৰ নাম চিহ্ন আহিব নোৱাৰে। যদি অন্য কোনোবাই তোমালোকক দুখ দিয়ে তেতিয়া তোমালোকে নল'বা। তোমালোকৰ শ্লোগান হ'ল – সুখ দিয়া, সুখ লোৱা। দুখ নিদিবা, দুখ নল'বা। কোনোবাই দুখ দিলে তাক পৰিৱৰ্তন কৰি তোমালোকে সুখ দিয়া, তেওঁকো সুখী কৰি তোলা তেতিয়া কোৱা হ'ব মাষ্টৰ সুখদাতা।

***শ্লোগান:-** অধিক কথা কৈ শক্তি খৰচ কৰাৰ সলনি অন্তৰ্মুখতাৰ ৰসৰ অনুভৱী হোৱা।

!!ওম শান্তি!!
